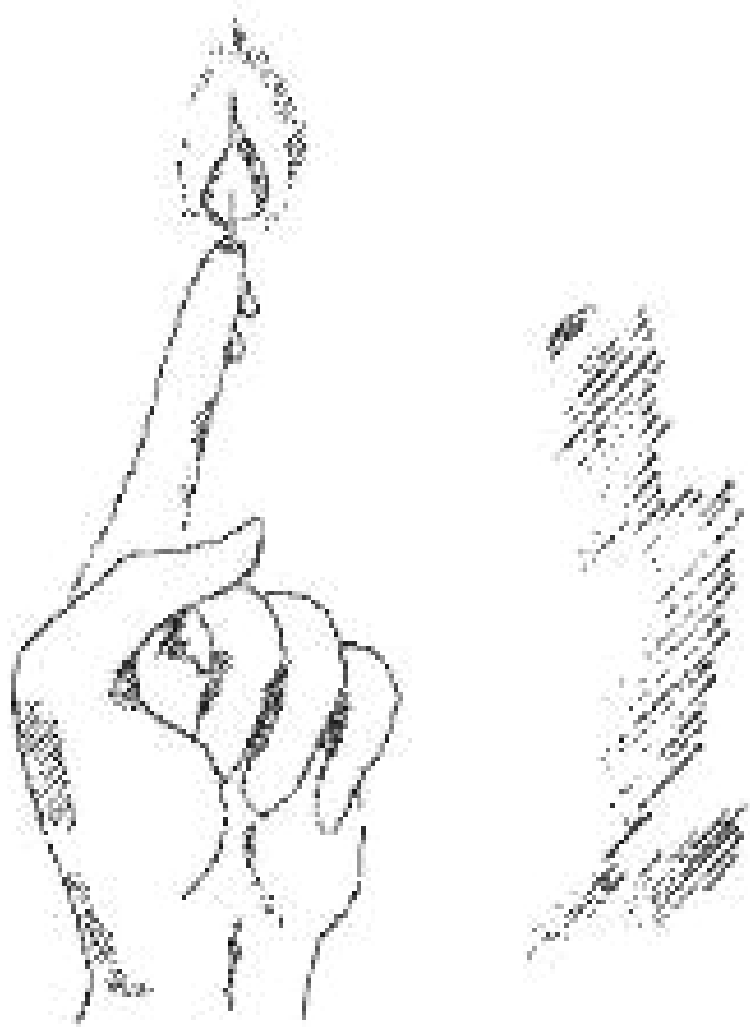

Hír-telen

Hírlevél az alkotóművészetek szerelmeseinek

2007. II. évfolyam 1. szám

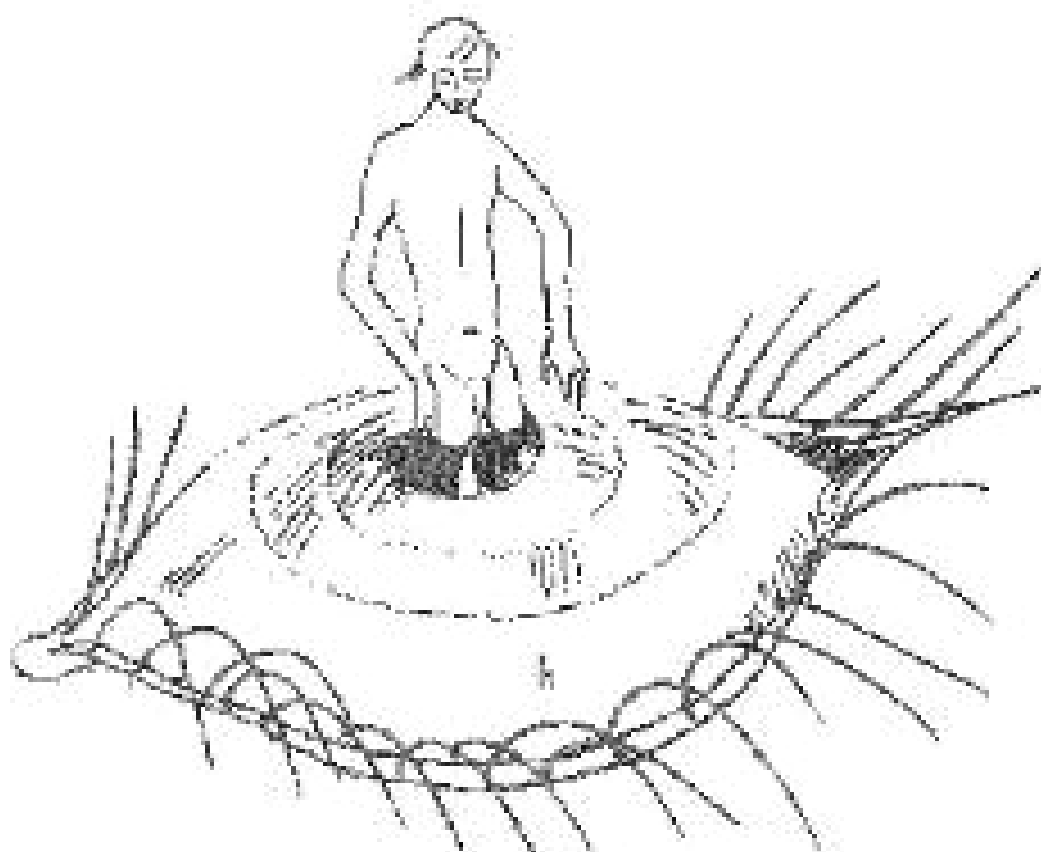

Bor István Iván (1945–2006) grafikái

Szabó Zsolt: Kezednek varázsa

/Bor István Iván emlékére/

Alélt csökként csobban a múlt
szemem csermelyében kimúlt
hervadt virág illata ring
a föld ölében kering
kezedből jövő varázsa
lelked kisírt vallomása
festi vászonra életed
harcait ihletve Neked
köszönöm minden vonalát
képedben keblem sóhaját
ringatva múzsám verseit
halálba hajszolt perceit
a mának mormolva szent jelet
lehel szívemre a képzelet-
könnyező fájdalom-fúzió
szerelemtől szenvedni jó
volt együtt inni Tarcal borát
nyelni az alkotás mámorát
átélni de tudtad most elmész
és maradsz örökké művész
a mennyből varázsolsz újakat
lelkünkbe záró szív-lakat
őrizze ezer képedet
eszménnyé oldja emlékezet-
kezed
HATaMAIT

Madár János: Bor István Iván emlékére

Búcsúzni nagyon nehéz! Mint akit megkínóztak, úgy állok most előtted, Drága Barátom!

Bor István Iván – mondogatom magamban a nevedet, mert annyira ismerős vagy, mert annyira idegen vagy már. Titok – és titok. Mozdulataid, egekre kitért arcod meg-megvillan előttünk, mégis oly messziről visszhangzik minden szavad. A hegyek mögül, pincék penészes gödrei mögül, a táborok hajnalig virrasztó fényei mögül, a Tisza lágy hullámai mögül. Tokaj és Tarcal is sír, sirat – zokog némán.

Kiálts ránk! – hogy ezen a földön élni és halni mégis érdemes. Bátoríts minket a jóra! Elnyugvó kezéd, hűséges rajzaid segítsenek nekünk kibírni – amit már nem lehet. Ujjaidat földbe fektetjük szépen. Nyugodjon minden mozdulat.

Megtanulták már a rögök, hogy vigyázzanak a jókra. Őrizzék a tiszta embert, aki voltál, aki szétszítottad közöttünk magadat.

Magadból magadnak semmit se hagytál! Morzsányi létedet söpörted fáradt tenyeredbe, de szétpergett minden – és irgalmatlanul a földre rogytál. Maréknyi csontodat ölelnék magunkhoz, maréknyi csontodat ölelnék magunkhoz – te félisten ember! Mert bölcs voltál és szent, mert mindent tudtál a szerelemtől. Nagy László egekre nyerítő kancáit halálig félted; és a költő ezüst arcát.

Ő figyel most rád, hogy végleg a rokona lettél – és minket örökre megszeretted.

Elhangzott Bor István Iván grafikusművész temetésén (Budapest, Rákoskeresztúri Újköztemető, 2007. január 3.)

Szabó Sándor fotói

ANTOLÓGIA 2007

A MAIT Közhasznú Egyesület (és a Hegyaljai Alkotók Társulása – egyeztetés alatt...) Ady Endre születésének 130. évfordulójára emlékezve *Lázadó dalnok* címmel antológia kiadását tervezi.

A kötet jellemzői:

- A/5-ös méret fekete-fehér képekkel (festmény, grafika stb.), színes kemény fedeles borító, elől és hátul egy-egy festménnyel. Elöl most egy, a szerkesztők által kiválasztott festmény; hátul a pályázat festmény-grafika kategóriájának I. helyezett alkotása lesz látható.
- A verseket és prózákat A/4-es formában, 16-os betűnagysággal, maximum 14 oldalig fogadjuk el.

Bekerülési költség rendes és tiszteletbeli tagoknak (beleértve a HAT-tagokat is, amennyiben létrejön a fúzió) 1000 Ft oldalanként (minimum 2 oldal esetén), nem tagoknak 2000 Ft lesz egy oldal (kérhető egy oldal is). 2000 Ft után osztunk ki 1 könyvet, 4000 Ft után kettőt, 6000 Ft után hármat stb.

A művek **legvégső (!)** beküldési határideje: **2007. augusztus 1.**

A könyvbemutató ideje és helye honlapunkon lesz feltüntetve, de mindenkit, aki a kötetben szerepel, postai úton kiértésként. A kötetben való megjelenéshez 1 db fotó és 5-10 mondatos bemutatkozás is szükséges!

Beküldési cím: Szabó Zsolt (a MAIT titkára, szerkesztő), 3556 Kisgyőr, Táncsics Mihály u. 8.

Számlaszám: Sajóvölgye Takarékszövetkezet, 55400259–10002924.

Ha valaki támogatót szerez a kötet megjelenéséhez, akkor 10000 Ft-os támogatás esetén 6 oldalt, 20000 Ft és e feletti támogatás esetén pedig 12 oldalt ingyen kaphat a könyvben. Céges támogatóinknak az APEH felé igazolást tudunk adni, amely alapján a támogatás teljes összegével tudják majd csökkenteni adóalapjukat (maximum az adózás előtti eredmény 25 %-ig). Tartós adományozás (1+3 éves szerződés) esetén az adózás előtti eredményt csökkenti az adomány teljes összege, + az adomány további 20%-a (maximum az adózás előtti eredmény 25 %-ig).

Beszámoló a *Nyitott szívvel* c. antológia bemutatójáról

A MAIT Közhasznú Egyesület 2006. november 16-án mutatta be *Nyitott szívvel* c. jubileumi antológiáját Miskolcon, a Művészetek Házában.

A könyvbemutató előtt 13 órától Simon M. Veronika és Walter Arthur festőművészek rendkívül látványos és érdekes előadása volt megtekinthető *Amit a Salzburg-i Leonardo Művészakadémiáról tudni kell* címmel.

Maga a kötet bemutatója 15 órakor kezdődött, amikor Dr. Vida János felolvasta Mohácsi Józsefné Zsóka *Becsüld az alkotót* c. versét, majd Szabó Sándor, a MAIT KHE elnöke megnyitotta a rendezvényt.

Ezt követően Dr. Vida János felolvasta Lovag Bornemisza Attila író, költő lektorálását, majd Szabó Zsolt, a MAIT KHE titkára, a kötet szerkesztője bemutatta az antológiát, s kiosztotta az alkotóknak a kétoldalanként járó könyveket, valamint a *Hír-telen* c. havilapunk 4. számát.

A kötet alkotásaiból Bari Gábor, a HAT alelnöke prózákat (Mohácsi Józsefné Zsóka: *Nyitott szívvel megemlékezve*; Édes Richárd: *Az élet és halál kocsmája*; Sélley Attila: *Az a pirosra festett citera*), és Dr. Vida János, a MAIT tiszteletbeli elnöke verseket (Leskó Imre: *Őszi égbolt*; Popity Vargáné Mohácsi Kinga: *Egy nyugdíjas panasza*; Szegő András: *Ősz a fogságban*; Domahidi Klára: *A természet neszei*; Szabó Sándor: *A vers*; Bari Gábor: *Délibáb*; Gaál Ernő: *Múltidéző vallomás*; Szabó Zsolt: *Szívem nővéje*; Tamás István: *Angyal száj*) adott elő. A ciklusok között Enyedi Béla saját maga által megzenésített verseket adott elő gitáron.

Az emlékezetesre sikerült műsor után a kötetből 2000 Ft/db áron vásárolni lehetett.

PÁLYÁZAT 2007

A MAIT Közhasznú Egyesület (és a Hegyaljai Alkotók Társulása – egyeztetés alatt...) Ady Endre születésének 130. évfordulójára emlékezve *Lázadó dalnok* címmel pályázatot hirdet új szépirodalmi és képzőművészeti alkotások megszületésére.

Pályázni lehet a következő 4 kategóriában, az alábbiak szerint:

- Vers, ill. próza: a művek maximális terjedelme művenként 10 oldal, Times New Roman betűtípussal és 12-es betűnagysággal. Kézzel írott pályázatot nem fogadunk el.
- Festmény-grafika, ill. fotó: lehet másolat vagy fotó is, maximum A/4-es méretben!

A pályázat jelíges, azt fel kell tüntetni a borítékon, a pályázó adatai (név, cím, esetleg telefon, e-mail) külön lezárt kis borítékban legyenek elhelyezve a borítékon belül. A pályamunkára kategóriánként 2 alkotást fogadunk el. Pályázati anyagot nem küldünk vissza.

A pályázat 1–3. helyezette oklevéllel, egy éves tiszteletbeli tagsággal, valamint antológiánkban két oldal megjelentetésével lesz jutalmazva. A 4–6. helyezettek oklevéllel lesznek jutalmazva. A festmény-grafika kategória I. díjas alkotása az antológiánk hátoldalán fog megjelenni színesben.

A pályázat díja rendes és tiszteletbeli tagoknak (beleértve a HAT-tagokat is, amennyiben létrejön a fúzió) 1000 Ft, nem tagoknak 1250 Ft jelígenként.

A pályázat **legvégső (!)** beküldési határideje: **2007. június 1.**

Az eredményhirdetés ideje és helye honlapunkon lesz feltüntetve, de a helyezetteket postai úton kiértésítjük.

A pályázat beküldési címe: Szabó Sándor (a MAIT elnöke), 3565 Tiszalúc, Hunyadi út 20.

Számlaszám: Sajóvölgye Takarékszövetkezet, 55400259–10002924.

Varga István: Regös ének (BAZ Megyei Kórház, Kultúrterem, 2006. 12. 09.)

A zenés történelmi verset szerzője, rendezője, s egyik szereplője Varga István röntgenasszisztens, költő, negyedik gyermeküket váró apa. Közös barátunk, Timi ismertetett össze minket, s István hívott a MAIT-ba. Én a Játzóház pedagógusa, négy gyermekes anya vagyok. Ő verseket ír, az én életem része pedig a festés, a rajzolás és az írás. István már fél éve megálmodta ezt az estet, támogatókat keresett, szereplőket toborzott, s hívott engem is kiállítani.

A nagy nap számomra nagyon feszült volt, mert a hatvanöt képemet csak aznap rakhattam fel a lányaim segítségével, majd előadás után le is kellett szedni.

Az utolsó sorban ülve láttam a közönséget: szívből kinyílt, csodálkozó áhítattal figyeltek közel másfél órán át. Volt is miért. A sötétség, a váltózó fények, a mozgás, néhány jelmez, az amatőr szereplők odaadása, a gyermekek és a felnőttek különböző egyéni hangja, a profi zenészek gyönyörű muzsikája, a csodálatos szólóének biztosították a változatosságot. A történet az ősidőktől, a teremtéstől napjainkig egy-egy korszakot villantott fel számunkra.

Békét adott nekem, hogy a létezésből indulva a létezésbe érkezett. Rám úgy egészen hatott minden... halottam egy kifejezést: DUANDE... az a megfoghatatlan valami, ami a szívünk mélyéig megérint, s ennek nem feltétele a technikai tökéletesség, a különleges helyszín, az anyagi bőség.

Lehet, hogy megáldott minket az előző nap energiája, a Szeplőtlen Fogantatás ünnepe? Köszönöm, hogy a képeim néma jelenlétével társulhattam az együttlét öröméhez, a *Regös ének*hez.

Körtvélyesi Mária

Varga István

Dr. Vidá János

Nagy Gábor

Természetfotó-kiállítás (Tiszalúc, 2007. 01. 18.)

A Magyar Kultúra Napja alkalmából fotókiállítás nyílt Tiszalúcon a Művelődési Ház kiállítótermében 2007. január 18-án 17 órai kezdettel.

A megnyitó beszéd előtt Ringer István tárogatóművész barátunk szórakoztatta az érdeklődőket. Megnyitót mondott Szabó Sándor, a Magyar Alkotók Internetes Társulásának (MAIT) elnöke. Beszédében megemlékezett a *Himnusz* (nemzeti imánk) születéséről, valamint Kölcsey Ferenc életéről. Köszöntötte a megjelent vendégeket és a kiállító művészeket, akik munkájuk bemutatásával emelték az est színvonalát.

Név szerint bemutatta a kiállító személyeket:

– Domahidi Klára tiszalúci tanítónőt, MAIT tagot, aki a természetfotói mellett saját verseiből is adott ízelítőt. Két versét CD-ről is meghallgathatta a közönség, amelyeket Karády István zenésített meg.

– Nagy Andrásné tiszalúci napközis tanítónőt, aki fotóit néhány klasszikus költő versével illusztrálta.

– Sélley Attila szerencsi fotóst, költőt, MAIT tagot,

– valamint Szabó Sándort, a MAIT elnökét.

Majd a MAIT elnöke felkérte a kiállítókat rövid bemutatkozásra, mely után a közönség és a művészek között baráti beszélgetés alakult ki. Kedves tárogató barátunk zenével színesítette a beszélgetést. A közönség tetszésnyilvántartása és gratulációi után ért véget a kiállítás megnyitója.

Sélley Attila

Beszámoló a kisgyőri Faluházban rendezett kiállításról és könyvbemutatóról

A Magyar Alkotók Internetes Társulása Közhasznú Egyesület 2007. január 19-én mutatta be *Nyitott szívvel* c. antológiáját Kisgyőrben, a Faluházban.

17 órakor Czeglédi Dezső polgármester úr megnyitotta a rendezvényt, majd Szabó Sándor MAIT-elnök vezetésével bemutatkoztak a kiállító alkotók: Bor István Iván (emlékfal), Körtvélyesi Mária, Sélley Attila, Szécsi Zoltán, Ötvös Károlyné, Mohácsy Donáth Csaba (aki bemutatta Mohácsi Józsefné Zsókát, Vargáné Mohácsi Kingát és Kovács Pétert is), Leskó Imre, Domahidi Klára, Szabó Sándor és Simon M. Veronika.

Simon M. Veronika festőművész bemutatkozása után 1–1 általa festett alkotást adott át Szabó Zsoltnak és Szabó Sándornak munkásságuk elismeréseképpen, valamint a *Nyitott szívvel* c. jubileumi antológia megszerkesztéséért, a MAIT tagságának nevében.

A kiállítás után Ringer István Rákóczi indulója nyitotta meg tárogatón a zenés irodalmi estet, majd Szabó Zsolt titkár–szerkesztő bemutatta az egyesületet és az antológiát.

Az irodalmi esten Dr. Vida János és Bari Gábor olvasták fel az alkotók műveit, a ciklusok között pedig Enyedi Béla megzenésített verseket adott elő gitárkísérettel. A hangulatot tárogatón Ringer István a *Szép vagy, gyönyörű vagy Magyarország* c. dallal fokozta, melyet együtt énekelt a szép számban megjelent közönség.

A műsor után a Könyvtárban jó hangulatban folytatódott az ismerkedés, majd a részt vett alkotók emléklapot és Kisgyőrt ábrázoló naptárat kaptak ajándékba Grúz Attilától, a Faluház vezetőjétől. Ez a jól sikerült kiállítás, könyvbemutató és zenés irodalmi est méltó megemlékezése volt a Magyar Kultúra Napjának.

Szabó Zsolt, a MAIT KHE titkára

ADÓ 1%

A Magyar Alkotók Internetes Társulása Közhasznú Egyesület köszönetét fejezi ki azoknak, akik a 2006. évi adójuk 1%-át egyesületünknek ajánlották fel. A felajánlott összeget működési célra használtuk fel.

Kérjük, hogy adójuk 1%-ával idén is támogassák Egyesületünket. Adószámunk: 18436817–1–05

Köszönettel: Szabó Sándor, a MAIT KHE elnöke

Tamás István: Művészportré – Simon M. Veronika festőművész

Simon M. Veronika: Munkácsy érmes festőművész. Több mint 100 kötetet illusztrált. Témaválasztása széleskörű: portrék, életképek, csendéletek, meditatív. Lírai, realista, természetelvű festészeti stílust követi, olajjal, pasztellel, akvarellal és akrillal dolgozik.

– 200 egyéni kiállítása volt 8 országban. Budapest, Nagyvárad, London, New York, Washington, Bécs, Kolozsvár, Aachen, és hazánk szinte minden nagyobb városában. A Székesfehérváron élő művésznő, festményeivel már bejárta szinte az egész világot...

– Az országos ismertséged mellett, hogyan élted meg, Európában és az USA-ban elért sikereket és elismeréseket?

– Nem kis út áll mögöttem. Itt elsősorban a festészettel járó szakmaiasságra gondolok. Sikereim innen Magyarországról indultak, hiszen a legtöbb kiállítást, tárlatot hazánkban rendezték számomra. Örömmel tölt el, hogy az ország minden megyéjében és nagyobb városában voltak már kiállításaim, de szívesen mentem és megyek kisebb településekre is.

– Mint egyházművészt is tisztelhetünk. Honnan ez a titulus?

– Ez elsősorban a keresztény életmódból, Isten szeretetéből fakad. Már nagyon sok alkotást, portrét készítettem egyházi személyekről. Ezek a művek megtalálhatóak a Vatikánban és más országok közintézményeiben, templomokban, bazilikákban.

– Említetted a Vatikánt. Talán ott is jártál?

– Igen, jártam. Pápai meghívóval, Leszek atya vezetésével, II. János Pátról és XVI. Benedekről készült portréimat adtam át a Vatikánban. Ezeket a festményeket olyan származási okirat kísérte, amelyet, mint a Jeruzsálemi Szent Lázár Lovagrend parancsnoka írtam alá. Itt vehettem át Tasiemski pápai nunciustól a vatikáni emlékérmét, amire rendkívül büszke vagyok.

– Úgy tudom, hogy Leonardo akadémiát végeztél Salzburgban. Ez mennyire segíti elő alkotói, nevelői munkád?

– Ez a végzettség feljogosít arra, hogy előadásaim mellett a gyakorlati életben is tanítsam, illetve továbbadjam azokat a módszereket, amelyet elsajátítottam. Ilyen többek közt: a Baier, Szenes, Schraffito, Seiden, Metylan és a Capaplex technikák.

– Egyike vagy azoknak a művészeknek, akiket beválasztottak az *Európai Művészcsoportha*. Ez milyen feladatokkal jár?

– Ez Saint Michelben, reprezentatív kereteken belül történt. Ez annyit jelent, hogy az elkövetkezendő hét évben, mint *Európai Művészcsoportha*, közreműködünk abban, hogy az Unióban élőket megismertessük az itt élő és alkotó művészek munkáival és tevékenységükkel, valamint segítséget nyújtunk a szociálisan hátrányos helyzetű diákoknak, művészeknek.

– Közeljövőben tervezel kiállítást?

– Igen, tervezek. Az osztrák származású Walter Arthurral lesz több, közös tárlatunk. A helyszínekről még ezután döntünk.

Tamás István, 2007. január 18.

Z. Farkas Erzsébet: Utolsó levél

A művészet az nem mesterség, még csak nem is hivatás, hanem sors. (Goethe)

Köszönöm az értesítést a gyászról, amely bennünket ért, hogy Bor István Iván barátunk élete véget ért! Nincs szó és eszköz, mely a belső fájdalmat eltakarhatná, de kedves Betűimben – amelyet Iván annyira szeretett – mégiscsak ki kell fejeznem részvéteimet...

Nem lehettem ott a temetésen – talán nem véletlen – mert Ő így tovább él emlékeimben, könyveimben és az augusztusban kérésemre dedikált *Száz Arcban!* Nem tudom és nem akarom elhinni, amikor visszalapozok életem egyik napjára, amikor megkezdett emlékkönyvem első lapjára így írt: „Szeretettel üdvözöllek egy jobb élet reménye mellett BÍL.” Életünk árnyoldalai ellenére Ő mindig kesernyésen vidámnak, kiegyensúlyozottnak, elégedettnek tűnt, annak ellenére, hogy ismertem élete nyűgjeit. A Magyar Alkotók Internetes Társulása táborában Tarcalon múlt év augusztus 25-én reggel 6:30 órakor beszélgettünk meghittent utoljára! – amit akkor nem tudhattam! Főztem a kávé a konyhában – Ő már aznapi újsággal a kezében jött – természetesen a friss kávé illata és kínálásom megállította! Önkéntelenül fogtuk kávékat, kimentünk a már kikandikáló napfényre a fák alatti asztal mellé. Leültünk. Kávékat kavargatva hallgattuk a természet reggelének neszeit, bentről az ébredező társaink hangfoszlányait, és a kinti napkelte csöndjét. Fájt ezt a meghitt csöndet megszakítani, de barátságunk mélysége ezt megengedte. Sajnálunk, hogy másnap már haza kell menni, olyan jól éreztük magunkat ennek az ódon kastélynak falai között és a természet által vadon hagyott udvarán... –

Emlékszem – még egy rövid csönd! – majd asztalon hagyva a napilapot, hogy olvassam, kávéját megitta, elindult befelé. Kint maradva utánaéztem, ahogyan a zacskó almát lógatta a kezében, amit szintén akkor reggel vásárolt. Már ott nagyon sajnáltam az idő múlását, hogy nem volt lehetőség tovább beszélgetni, mert hiszen én még pizsamában voltam, és nemsokára reggelizni kellett menni, hogy a program idő szerint folytatódjon. Minden pillanatra emlékszem annak a félórának, amit a kora reggel fényében átéltünk! Most már tudom, miért! Érzéseimben valami mindig megmozdul, ha fontos az a pillanat! Az akkor fontos volt! – csak nem tudtam miért?! Belső lelki érzéseink az évek alatt barátsággá alakultak, nem kellett szavak, anélkül is megértettük rezdüléseinket! Jó érzés volt látnom, megnyugtatott létezése, olyan nyugalom áradt felém belőle, amire mindig nagy szükségem volt!

Nagyon hiányzik énemből, hogy nincs többé! Itt vannak előttem Betűi – melyek értelme most még nagyobb hangsúlyt kapnak! Életéből az üdvözlés egy jobb élet reménye mellett! Szobám falán a *Huszt* eredetije, amiből csak nekem van! – Zvada László fiammal együtt kiadott könyvünk lapjain Írásainkhoz illesztett művei – a *Száz arc* és annak ajánlása! Él tovább – én nem láttam Őt eltemetni! Talán jobb is, hogy Éva lányomat éppen aznap kellett kórházba kísérem, ami anyai érzéseimben nagyon aggasztott. Hála Istennek 2 nap alatt túlesett egy epekő-műtéten. Így ma már nyugodtabban gondolhatok kedves lelki barátomra. Imádkozhatom érte, gyertyát gyújthatok, emlékezhetem, amikor a vonatból utoljára integethettünk nekik! Ő levett sapkával integetett vissza Budapest felé utazó társainkkal! Olyan pillanatok ezek, amelyek megismételhetetlenül belénk ivódnak! Az égiek honában ölelje Őt szeretetem és imáim teljes gyökeréig érő barátságunk, amely úgy a földön, mint az égben örökérvényűvé válik!

Kedves György! Köszönöm, hogy segítséget nyújtott földi életében, kínjaiban, amelyről sohasem beszélt szívesen még barátainak sem. Jobb sorsra érdemes Művész Ember és Barát volt Ő, aki végleg elment, de mégis itt maradt...

Kérem vigyázzon élete műveire. Ne használják képeit érdemtelenek, érdemtelenül! – mert ez mindig fájdalmat okozott Számára. Sokat panaszkodott emiatt! Pótolhatatlan úr Ő az irodalmi társaságaink életében, ahol igyekezett minden meghívásnak eleget tenni. Nem ismerem Önt, de ha bármiben a segítségére lehetek, keressen meg! Fogadja őszinte részvéteimet.

Kazincbarcika, 2007. január 9.

*Szegő András: Hadifogoly voltam keleten**A nagy kaland kezdete*

Negyvenöt tavasza volt, néhány nappal húsvét előtt. Előző napon érkeztünk Kőszegre. A katonai állomásparancsnokság a csomagolás végén tartott, néhány kocsija már a családtagokkal túl volt a határon. Szombathely felől ágyúdörgés hallatszott, mi pedig osztozkodtunk.

Szedett-vetett társaságunk *Nehézfegyver-ezred* névre hallgatott, és közvetlen parancsnokunk ekkor egy nagyon emberséges tartalékos hadbíró százados volt. A nagyon emberséges jelzöt azért hangoztatom, mert együttléltünk néhány hete, vagy talán hónapja alatt sok mindent tett annak érdekében, hogy az „alakulata” ne éhezzen, hiszen szervezett ellátást csak helyel-közzel kaptunk, mivel jószerével állandóan úton voltunk, és a megérkezések helyein az irányító parancsnokságok legtöbbször költözködőben voltak. Legfeljebb valamelyik még ott lévő, a csomagolást irányító tiszt egy újabb címet adott, ahol elvileg még felelős vezetőt lehet találni. Így jutottunk el Kőszegre is.

Kőszegen a megszokott látvány fogadott minket, az állomásparancsnokság költözködőben volt. Két választást ajánlottak: telepedjünk át a határon túlra, amint már azt az előttünk jövők megtették, vagy foglaljunk tüzelőállást és védjük a várost. Ők a maguk részéről költöztek, Neunkirchenbe lettek irányítva, nekünk is inkább ezt ajánlják. Parancsnokunk demokratikusan döntött. Összehívta a tiszteket, tiszthelyetteseket, közölte a lehetőségeket, egyben kijelentette, hogy saját részétől marad, azt a hazát önként nem hagyja el. Aki akarja, válasza a számára kedvezőbbnek vélt utat, menjen vagy maradjon. Rövid tanakodás után, akik távozni kívántak a parancsnokaik kezdeményezésére felsorakoztak és az átkelőhely felé elindultak.

E percekben is előfordult, hogy egy-egy valaki onnan ide, vagy ellenkezőleg helyet cserélt. A tanácsstalanság tökéletes volt. Akik a maradás mellett döntöttünk, elvonultunk a Gyöngyös patak medrébe tanácskozni. Nem volt egységes az álláspont. Voltak harcolni kívánók, és voltak olyanok, akik „bevárjuk az oroszokat” elvet vallották. Sokan voltak közöttünk, akik korábban a Don-kanyarban sebesültek meg, Voronyezs, Uriv térségében, onnan a csodával határos módon kerültek haza. Ezek inkább a „bevárjuk őket” változatot képviselték. Ha az események nem kényszerítik ki, talán napestig is eltartott volna a vita.

Szombathely felől mintha csendesedett volna az ágyúszó, és volt, aki porfelhőt vélt látni abban az irányban. Többen tanakodtak, hogy mégis inkább el kellett volna menni. Ebben a feszült légkörben már mindenki csak Szombathely felé figyelt. Távcsővel már határozottan ki lehetett venni a porfelhő okát, lehetett látni az élen jövő harckocsikat. Rövid idő elteltével már szabad szemmel is látható volt, hogy egy páncélos ék közeledik és sok-sok gépkocsi követi. Megszámoltuk, tizenegy darab harckocsi közeledett, amiket gyalogságot szállító gépkocsik követtek. Ezek számát még megbecsülni sem lehetett volna, hiszen később, amikor már minket hátrakísértek, még órák múlva is folyamatosan jöttek.

Ezek a járművek olyan békésen jöttek, mintha felvonulásra indultak volna, nyilván nem számoltak már semmilyen ellenállásra. Felderítők sem látszottak, ha csendben maradunk talán estig az egész felvonulás a szemünk láttára lezajlik. Voltak közöttünk, akik ezt az időt tartották alkalmasnak arra, hogy megvédjék a hazát és tüzet nyitottak. A megszólaltatott aknavető a patakmeder talaján az első lövés után derékig süllyedt. Ezt követően többen géppuska és géppisztoly tüzet indítottak a harckocsik ellen. Bizonyára csak a pattanásig feszült idegállapot lehetett az oka, hogy a fegyverek megszólaltak, mert semmi értelme nem volt.

Az első harckocsi szétlőtte az utcairányba eső őrházféle építményt, majd mindannyian a patak irányába fordultak és néhány lövést leadtak. A lövések a fejünk felett megmozgatták a patak túlsó oldalán lévő fákat, melyről a tavalyi száraz levelek szinte beleptek minket. A télen lehullt levelek fölé friss réteg került, olyan jó lett volna ebben a puha fészekben elheverni sokáig, de a harckocsik jöttek, és újra lőttek. A torony mögül katonák ugráltak le és a páncélosok fedezete mellett géppisztolyukat markolva gyakorlott alakzatban közeledtek.

Közelemben az egyik tizedes bakancsát kezdte levenni, abból a fehér kapcája került elő, azt botra tűzve magasra felyűjtötte. Példáját rövidesen többen is követték. A lövöldözések elhallgattak, a harckocsik leálltak, a pufajkás, géppisztolyos katonák – akik között több nő is volt – a patak partjáiig jöttek és elhangzott felénk az első „davaj”. A patak medréből kijöttünk, fegyvereinket leraktuk és kíséret mellett Szombathely irányába, egy tanyaház felé irányítottak bennünket. Mi a szántóföldön mentünk, de velünk szemben a műúton özönlött, ameddig a szem ellátott a gépkocsizó gyalogság. Egykedvűen bandukoltunk a kijelölt irányba, ha hátranéztünk az Írott-kő téli arcát láttuk. Irányából élénk tavaszi szél fúj felénk, de szívemben kegyetlen tél uralkodott, és ezekben a percekben, órákban a legszívesebben meghalni szerettem volna.

Mentünk-mentünk, a „davaj” számtalanszor elhangzott, és ezek a korábban soha nem látott ferde szemű rablók begyűjtötték a karóráinkat és egyéb zsebben fellelhető apróbb tárgyainkat. A szélső sorokban haladók az aranygyűrűiktől is megválhattak. A tanyaház kertjében már voltak tőlünk korábban érkezettek is. Az udvaron hatalmas kupacokban álltak a már leszedett felszerelési tárgyak: kenyérzsák, gázálarctasak, sátorlap, pisztolytáska, távcső, derékszíj, zsebből előkerült apróságok nagy-nagy összevisszaságban. Mi újonnan érkezettek is hozzádobáltuk a szereléseinket valamelyik kupachoz és nem éppen gyöngéd puszkatus taszigálása közepette az udvar és a kert még elfoglalható részébe húzódtunk.

Beszélgetni nem volt szabad egymással. Suttogva tárgyaltuk helyzetünket, és néztük óreinket. Sokan voltak, vadak, ferde szeműek, és számunkra teljesen szokatlan mekegő hangon karattyoltak. Az udvaron hatalmas tüzek égtek, benne a tanyai épületekből kihordott lócák, székek, ágyak, szekrények maradványai ropogtak.

Valamelyik katona üszkös fadarabot fogva, azt társai felé dobta, majd onnan az újra tovább repült. Sűrű nevetések közepette játszottak felszabadultan, és mi néztük, hogyan repülnek a villogó széklábak, és ha az embert talált, hogyan ölelkeztek össze birokra, és gyúrik egymást gondtalanul, mint a játszó gyerekek. Talán azok is voltak. Akkor huszonnégy éves voltam, ők egyidősek lehettek velem.

A melegítő máglyák némelyike eltérbélyesedett és közlőre pörkölte a közeli szerelvényeket. Tudtam, hogy sok tasakban kézigránát van, hiszen az enyémben is azt tartottam. Elképzelttem milyen tűzijáték lenne, és mennyi szilánksérült, ha a kupacok tüzet fognának. Ezt nem akartam. Csak azon csodálkoztam, hogy ez a többieknek eddig nem jutott az eszébe, ettől sokan életveszélyben voltunk a tűz közelében.

Mutogatni kezdtem a kupac felé, és sűrűn integettem hívóan az egyik közelemben játszadozó katona gyerekeknek. Az rám sem hederített, egy pillantásra sem méltatott, csak játszott tovább. Ekkor odamentem a kupachoz, felemeltem egy tasakot, kivettem belőle egy kézigránát és azt, valamint a tasak további tartalmát mutatva a közelemben lévő katonák felé fordítottam. Ennek nem várt hatása lett. Azon az érthetetlen nyelven kiabálás kezdődött, a géppisztolyok ránk szegeződtek, engem körbepaktak és bevitték az épületbe. Egy nagy szoba közepén asztalok voltak összetolva, azon konzerves dobozok, kolbász és szalonnamaradékok, és borospoharak. Körülötte pufajkás katonák ültek, bizonyára valamilyen parancsnokok lehettek.

Akik bekísértek mondták a magukét, és bemutatták a korábban nálam lévő tasakot tartalmával együtt. A bent ülők szaporán felugráltak és kimentek az udvarra. Az ablakon át láttam, amint intézkedtek. Tasakokat emeltek fel, belenézegettek és több kenyérzsákban, valamint gázálarctasakban találtak kézigránátokat. A játéknak és a melegedésnek vége lett. A tüzeket beoltották, és valamennyi kupac módszeres átvizsgálásához kezdtek. A parancsnok némelyike visszajött a szobába, engem néztek, és egymás között vitatkoztak. Elég hosszú idő telhetett el. Ők ültek, én és az engem fegyverrel őrző katona álltunk. Egyszer nyílt az ajtó és a katona kíséretében egy félig katona, félig civil ruhás ember jött be. Hát ez volt a tolmács. Segítségével a parancsnok az iránt érdeklődött, hogy honnan vettük a kézigránátokat.

Elmondtam, hogy előző napokban egy elhagyott parancsnoksági épület mellékhelyiségében ládákat találtunk, melyekben töménytelen lőszer és kézgránát volt. Mindenki kedvére vételezhetett belőle. A kézigránátokat magunkhoz vettük. Volt, aki nemcsak egy-két darabot vett magához, hanem a gázálcot kidobva tasakját teljesen gránáttal töltötte meg. További érdeklődésre elmondtam, hogy a gránátokat még nem használtuk, mert nem is kerültünk azóta harci kapcsolatba az oroszokkal. Megjelöltem a helyet, ahol vételeztük őket, és ott valószínűleg még most is találhatók – mondtam.

A tolmács kérdezgetés közben tájékoztatott, hogy ezek a katonák előző napokban sok közelharc részesei voltak, sok sebesültjük volt a kézigránátok miatt. Elmondta azt is, hogy többségük kirgiz és üzbec, alig van közöttük, aki tud oroszul, inkább csak a parancsnokaik.

A kihallgatás befejeződött, egymással vitatkoztak, engem az ör oldalba taszított, és mentünk kifelé az épületből. Az udvaron a kerítés mentén a porta felé irányítottak. Lódobogás hallatszott és ügetve néhány lovas érkezett. Egyikőjük intett a katonának. Az engem ott hagyva a lovashoz sietett. Röviddel utána a katona visszajött és újra bekísért az udvarba, majd a szobába.

Közben az újonnan érkezettek leszálltak a lóról. A parancsnok olyan kozákféle volt, kapitány, neki volt ott a legmagasabb rendfokozata, ezt a vállapon lévő csillagok számából tudtam megítélni. A kapitány az udvaron széjjelnézett, látta a kupacba gyűjtött kézigránátokat, valami további utasításokat adott, majd bejött a szobába. Az asztalról a maradékot tenyerével egyszerűen leseperte, és leült.

A tolmács útján válaszoltam kérdéseire, melyek nagyjából a már előzően feltettek voltak. Kérdései rövidek voltak, nem olyan ráérősek, mint az előzőé. Tudomásomra hozta, hogy előzőleg ki akartak végezni, de ő nem ért vele egyet, hadifogoly vagyok, és akként kezelnek. Rövidesen bajtársaim között voltam. Egy ideig beszédtem, hogy majdnem akkor kaptam golyót, amikor már élve kikerültünk a csatározásokból.

Az én jótevő kapitányom bizonyára azért érkezett, hogy a Kószeg térségében összegyűjtött hadifogoly állomány anyaországba való hátraszállítása ügyében intézkedjen. Talán egy óra sem telt el ideérkezése óta, mikor sorakoztattak minket és először hangzott el, hogy „popjátý”. Ezt ettől kezdve számtalanszor hallottuk és meg voltunk győződve, hogy ötösével azért meneteltünk, mert így könnyebb minket megszámolni.

Mellékutakon indultunk útnak, ahol a szembe jövő forgalmat nem akadályoztuk. Meneteltünk a nap hátralévő részében, majd azt követő éjszaka. Kora délelőtt Sárvár környékén egy kis faluban kaptunk ellátást. Vártak minket. A faluban begyűjtött élelmiszerekből kondérokban főtt ételt kaptunk. Volt abban burgonya, bab, tészta, gersli, de jó laktató volt, már nagyon éhesek voltunk. Kosarakban asszonyok szeletelt kenyeret hoztak, és amelyik katona megengedte, a közelében lévő foglyok között szétosztották. Ilyen módon egy-egy pohár tej is juthatott egyeseknek. Tovább mentünk, de aznap este egy faluban már éjszakára is ott maradtunk. Ettől kezdve minden napi műsor ez volt: nappal meneteltünk, este egy faluban étkeztünk és megszálltunk. Ha őrünk elfáradtak, nappal több helyen az árokparton pihenőt tartottunk.

A falvakban az éjszakát különböző házak istállóiban, csűrjeiben, kazlak tövében töltöttük, de a megbeszélte jelre, a reggeli puska lövésre késedelem nélkül a főútra siettünk, sorakoztunk, megszámláltattunk, majd továbbvándoroltunk. Mindenki igyekezett, hogy le ne késsen, nehogy ott maradjon, mert nem kapja meg másképpen az elbocsátó papírját. Azt még nem említettem, hogy a menetelés kezdetén tolmács útján tudomásunkra hozták a dolgokat, amiket kötelező betartani. Ilyenek: útközben fegyelmezetten kell viselkedni, hangosan nem lehet beszélgetni, a sorból nem lehet kilépni, a lakossággal nem lehet kapcsolatot létesíteni, a puska lövésre – mint reggeli jelre – a sorakozóra kell sietni, aki lemarad a sorakozóból, az nem kapja meg a papírjait, nem mehet haza. Az elbocsátó papírokat a legközelebbi táborban fogják szétosztani.

Ki tudná megmondani, hogy hányszor hangzott el: „szkóra damoj”. Ezzel az egyszerű hazugsággal olyan fegyelmet tudtak tartani, hogy a hadifoglyok tízezreit tudták különböző irányból a gyűjtőtáborba bekísérni. Mi is talán négyezren lehettünk és egy sovány szakaszvezető kísértünk volt. Csak utólag fogalmazódott meg bennem, hogy milyen jámbor birkák módjára tudtak minket kordában tartani ott, de később a hadifogság éve alatt is. „Szkóra damoj” hangzott el, ki tudná megmondani hányszor, és az elfáradt lelkű hadifogoly, amikor már régen nem hitt a csodában, még újra és újra bizakodott, hogy hátha most mégis igaz lesz.

Ahol a falvakban éjszakáztunk, néha kaptunk olyan ajánlatot, hogy tudnak adni valamilyen rossz civil ruhát, öltözzünk át és maradjunk le a csoporttól. Többen meg is tették. Bizonyos, hogy nagy részüket később begyűjtötték, de voltak sikeresek is. Boross Gábor barátommal évek múlva váltottunk levelet, ő is ilyen módon szivárgott haza Bajára. Én is fontolgattam, de reménytelennek láttam papír nélkül Miskolcig eljutni. Arról hallottam, hogy a Dunán való átjutás a hidak hiányában nagyon ellenőrzött.

Néhány napi vándorlás után megérkeztünk Székesfehérvárra. Besorakoztunk a Lujza Szanatórium területére, ahol kísérőink átadtak minket a tábor őröinek. Ott hallottuk, hogy a csoportok hiánytalanul szoktak megérkezni, mert a kísérők az útközben „eltévedtek” helyére a lakosság köréből begyűjtik a hiányzó létszámot. Ennek eddig én még nem voltam szemtanúja, mert a csoport elején haladtam, a kiegészítéseket pedig hátul eszközölték, ami a több száz méter hosszú nyúló gyászmenetben nem keltett feltűnést.

Tehát itt voltunk Székesfehérvárott, ahol néhány nap türelem még és megkapjuk papírjainkat, amivel kockázat nélkül utazhatunk rég nem látott szeretteinkhez. De ekkor már hiába szólt a megnyugtató szöveg, ebben már nem hitt senki sem, a korábban itt lévő fogolytársak már több tapasztalattal rendelkeztek, ők már tudták milyen irányban távoznak innen, akik újra kikerülnek a szögesdrótok közül.

/folytatjuk a *Csalódás* c. résszel.../

† *Belinszkyné Nagy Irén: Az a vágyam*

Az a vágyam, hogy légy boldog
Édes jó Anyám
E tavaszi szép májusnak
Derűs hajnalán.
Óh, mit érzek, ha ki tudnám
Én azt mondani,
Vagy, ha szívem szavakban is
Tudna dobogni.

Azt dobogná Édesanyám
Néked e napon,
Áldjon meg az Isten Téged
Nagyon gazdagon.
Áldjon erőt, egészséget,
Áldott éveket,
Segítsen, hogy felnevelhesd
Gyermekeidet.

Teljesülnek vágyaid
Életeden át,
Fogja meg a kezedet, ha
Bú szakadna Rád.
Érzed, ugye, hogy mennyire
Szeretlek Téged,
Az életem oly szomorú
Lenne nélküled.

Bari Gábor: Tarcali alkony
/alkotótábor, 2006/

Előtted hever a Természet Szépe
Isten áldása. Hajolj le érte!
Emeld föl fejedet, nézz a magas égre:
esti bíbor ömöl Tarcal hegyére.

Tarcal szőlőhegyén aprócska kápolna
őrzi Tokaj kincsét, mintha csak csősz volna.
Nem csősznek fogadták, Isten lakhelye az.
Bécs felé merengve ért meg sok-sok tavaszt.

Felhők szoknyáján, már csecsemő-holnap
babrikál s köszönget múltó napomnak.
Zemplén hegysörényén alkonyati fényben
Rákóczi-emlék zúg szőlőérlő-szélben.

Jó gazdánk borából reá is köszöntök,
meg a barátokra; lehetek közöttök.
Vissza is koccintnak, kortyintnak a jóból,
magyar dalra fakad, hallgatag is attól...

Véget ér a nóta. Est száll s tücsökzene.
Alkotókat bódít őseink szendére.
Elringat engem is, míg a párnám alatt
verscsemetém szundit s jön reá virradat.

† *Lindák Mihály: Vagyok*

Vagyok, fény és árnyék,
valóság és játék.
Vagyok, hideg és meleg,
szerető és rideg.
Vagyok, kit gyűlölnék
és szívből szeretnek.
Vagyok, hitehagyott,
eszmékért elhagyott.
Vagyok, jó szerető,
időnként fecsegő.
Vagyok, hű barátod,
alkalmatlan párod.
Vagyok, heroikus,
vagy melankolikus.
Vagyok, szókimondó,
mindent megtagadó.
Vagyok, egy álomkép,
máskor csupán rémkép.
Vagyok, még szertelen,
sokszor szégyentelen.
Vagyok, aki adok
és keveset kapok.
Vagyok, nagyon gazdag,
de rendkívül szegény.
Vagyok, a hit, a remény,
az elveszett esély.
Vagyok, a lenn és fenn,
talán érdemtelen.
Vagyok, olyan,
mint magadat látod.

Sélley Attila: Vándor

Hazatértem.
Megtaláltalak.
Szeretnék karjaid között
Megpihenni Kedves!
Hosszú az út
Melyet végigjártam.
Valamit mindig kerestem.
Szép tájak, emberek
Sorakoztak elém.
Kedvesek, szépek.
Téged kerestelek.
Nem találtalak.
Jöttek napok,
Múltak évek,
Sehol nem voltál.
Gondolataim erdeiben talán,
Lelkem mélyén bérelt kastélyodban
Rejtőzködtél.
Istenek sugallata
Adott vissza nékem.
Most itt vagy.
Örülök nagyon.
Szeretlek, szeretlek.
Ugye hagyod?

Leskó Imre: Allegória egy tavaszról

Tavaszodik valahol Európában,
egy sáros medencében a
Kontinens közepén.
Élet mozdul egy öreg fában,
gallya itt-ott van csupán,
egészséges, sudár törzsén.

Belső áramlatai kifelé törnek
utat a megújulásnak,
mert élni akart!
Nyolcvan éve hiába csonkolták
Trianonban, Párizsban,
Moszkva is bele mart.

Letört ágai fulladtak, hervadoztak.
Anyjuk könnye öntözte
bánat harmatával,
de be kellett érnie megalázottan,
hajdan szép kertje kopár,
letarolt harmadával.

Leszakadt részein más madarak
idegen dal akkordjait fújták
hajnaltól napestig.
S az elűzöttek sírásba fúló
keserves jajkiáltása el se
ért Budapestig.

Mígnem, egy nagy kertész jött
mezsgyét gereblyélni újra,
rendezni a portát.
Rendezgette a nagy fa ágait is.
Botanikus kertje képezi
Az új Európát!

Óvni van mit! A politika vírusa
és új farontók léptek színre,
viharak is rombolnak.
Társadalmi klímaváltozás hoz,
kerget hurrikánokat, dagályt,
de fáink virágoznak!

*Vargáné Mohácsi Kinga:
Tavaszi változások*

A tél bús szürke ruháit
a fürge kerge szél letépi,
a pázsitot, a fák lobjait
zöld színbe öltözteti
s kacagva táncrea perdíti.

A tündöklő Nap kitárja
felhőablakait és bekukkant.
Színpompás tarkaságba varázsolja
a kék ég szárnyain suhanva
erdő-mező virágait mosolyogva.

Vengrinyák János: Tavasz

A Tavasz első jelei
a lelkemben gyökereznek.
Februári napsütésben,
akár jeges szélben,
már bizsergést érzek
a zsigereimben.

Tavasz hírnöke
a gyönyörű hóvirág,
melyet utcasarkon
árul a cigánylány.
Szívemben zsongással
veszek néhány csokrot.
Örömet szerzek,
kiknek átadhatom.

Tavaszi emlékem
az ibolyaszedés.
Ragyogó ég alatt
fogluk egymás kezét.
Rohant az idő,
mennybe szállt a sóhaj.
Beteljesült álmok...

körbevett madárdal.
Megnőtt az árnyékunk,
alig vettük észre.
Pár szál ibolyával
egymást átölelve.
Boldogan andalognak,
kőről-kőre lépve.
A csacsogó patakot
ifjonti dalunkkal,
túl feleselve...

Mohácsi Józsefné Zsóka festménye

Szabó Sándor fotója

Jeney András: Táncolni, járd a rétet

Mivé lett tündérgertünk rózsafája? –
Bús, télrovar-lerágta túskeárny.
Napfényt rabol hamis-selyem ruhája,
Homály-gubóból szürke lepkeszárny.

Hová tűnt lánykebleknek szűzi bája? –
Pucér fillér kínálja fel magát;
Mocsárvilágok bűnmaláriája
S kéjláza hív: no jer, karomba hát.

De mért sietnél bűnbe balga lélek?
Harkály dobol, sivít a fecskeének –
Rovar nekik csak édes jófalat.

A láp helyett, táncolni, járd a rétet.
Tavasz sugára rajzol égre kéket,
S a szél vidám, – fehér szoknyába kap.

Domahidi Klára: Tavaszköszöntő

Megérkezett, itt a tavasz,
csalogatóan süt a nap.
Fönn az égen vidám felleg,
cinkék, rigók énekelnek.
Lekerült a nagykabát,
árokparton ibolyák.
Aranyvessző, aranyág,
csupa sárga ragyogás.
Gyöngé fű és rügyes ág,
milyen gyönyörű világ!
Üzen értem a zsenge rét,
szél fújja hozzám énekét.
Indulok máris égő lázban,
új élet pezsdül, lelkem táncban.

Szabó Sándor: A hóvirág ébredése

Zöld levelei közt
mosolygott bájosan,
a kopasz tölgy
féltő árnyékában.

Felébredtem, vége a rövid,
délibábként tovasiklott télnek...

Megsimogatta a hajnali szellő,
szirmai vidáman fürödtek
a napsugarak éltető,
meleg ölelésében.

A faágakon madarak trilláztak,
a domboldalon őzikek kergetőztek,
a völgyben vaddisznók túrták az avart...

Az idő lelassult,
hogyan élvezze pillanatait...
majd megnyújtva lépteit
a holdhoz simult.

Szalay Anikó: Kikelet a télben

Illatos virágok bódult remegésben...
Hófehér pelyhe hol marad az égnek?
Szomjazva dalos, víg tavaszra,
forgó-nyikorgó szélkakassal,
merészen mély földből bújva
zöld hajtást nevel a róna.

Szárnyán friss szélnek borzas tollak
fészket raknának már holnap.
Csevegő csevely, halk alázat,
Napból folyó aranyos szálak,
Víz tükrében vibráló fények,
Mi lehet ettől szebb ígézet?

Furcsa tréfát űz a nagy Természet
varázspálcás, bohó mókamester.
Káprázat? Csobban víg pocsolya,
Vijjog a hajnal tűzmadara,
Fák csupasz ágán duzzadt rügyek
üdvözölnek a télben – kikelet!

Barna András alkotása

Maczkó Edit: Az vagy nekem

Az vagy nekem,
Mint fának a virága
Tavaszi lepkeraj
Színes kavalkádja
Éledő természet
Rügyben a fakadás
Munkagépek zaja
Gépben zakatolás
Tavaszhozó ének
Fűszálon a harmat
Kikeleti fények
Zöldje a smaragdnak
Zsendülő Napkorong
Cseperedő fénye
Azúrkékben úszó
Égi tengerkékje
Nyár ölének selymes
Búgó gyerekhangja
Templomtornyok déli
Zúgó nagy harangja.
Ősz zsugorának
Rézfoltos varázsa
Ködös éjjel után
Hajnal hasadása
Megpihenni vágyó
Földben a szunnyadás
az erőt sugalló
élni akarás.

Körtvélyesi Mária

Farкас Eleonóra: Húsvéti szokások

Tarka tojások nagy, színes sorban
rejtve lapulnak egy-egy bokorban.
Rímhozó létük senki nem érti;
hogyan is „tojhat” a nyuszi néni?

Tarka tojások lapulnak sorra,
parányi árnyuk elvesz a porban.
Egybemosódnak mind a jelképek,
eltünedeznek gyermek értékek.

Apró legények víg dalra kelnek,
valami szépet így ünnepelnek...
Miért e jókedv? Senki se kérdi.
Fő, hogy lehessen pénzt kérincselni.

Erőszakolva csalni a mámort,
melyet a nyomor gyakran meggátolt,
s ha elmúlt, nem baj. El kell temetni!
Akad majd másik, létünk feledni.

Ez a pihenés a magyar népnek,
kiket kenderként nyúnek az évek,
s mire csemeténk felnőtté érik,
a locsolást is robotok végzik.

Lászkó Erzsébet: A tavaszi szél

Vakítók a lombok,
hogyan röntgenez a nap.
Ez a szín oly csodás,
szép dallamot ringat.
Méh zsongása ölel,
s virágpór illata,
villózik lenn a fű,
s mintha a kerek ég
fütyörészne maga,
számtalan torokból
tör drága trilla fel:
ezer madár kérdez,
és ugyanannyi felel?

Részegülten állok.
Fülemben már minden
muzsikál, bong, zenél,
s lehunyt szemmel érzem,
szerelmesen csókol
a friss tavaszi szél.

Bozók Ferenc: Sarkalatos

Hős férfi erénye a HIT, mi ajándék,
és légyen a női erény: SZERETET.
Lássuk csak: egy ősi erény kimaradt még!
Kapják a REMÉNY-t meg a kisgyerekek!

Góg János: Mi a vers...?

Szálán szőtt impresszió?
Szavak, sorok közötti lyukak tömege...
Behatólható szándék?

Álmatag elmék
szabad prédája:
vákuumformált pénisz, vagina?

Tetraéder színű
Csont-fehér sínek,
Pszichén átsikkanó elvonatkoztatás?

Látomást megtestesítő valóság,
kőszirt lényé konokult versláb,
elmét facsaró metafrázis?

.....

Nem hasonlatok szépséges képen,
– mint megannyi festett stáció –
zeneként kimondott szavak, szépen
megformált alliteráció...?

Mért nem állhatok perben
másokért hexameterben?
Nem tapaszthatok katlant,
írhatok verset szokatlant?

S vessem el a kedvelt
Epigrammát?
– „Ne várj: testemnek por
lepi grammját!”

.....

A vers olyan mint egy lenyomat,
hordja énem összes jegyeit.
Mint fa-derékon érdes kéreg,
font forma alatt a gondolat.

És van ki mindezt mégsem érti,
kinek versem nem elég mai,
nem modern, ósdi tán', formai
képe a ma divatját sérti.

Mi dolgom hát költészetemmel?
Kérdések rontanak rám máris...
Kétségem más korra teszem el:
ma pennámra vár a kalamáris...

Varannai Margó festménye

Pagonyi Szabó János: Költő! Ha írod...

Költő, ha írod a versedet,
A lírák húrjai zengjenek!
Tintád hadd éljen tollad hegyén,
Szántson papírod végtelenén.

Mondat-barázdák rengetege:
Szellemséget vessél bele!
Vetés, ha termő talajt fogott,
Csak értő módon ápolhatod!

Termésed úgy lehet biztató:
Szavaid forrása tiszta tó...
Táplálják hitük, s magvaidd
Szivárványívelő napjait.

Beérve, aratni kezdheted,
Ha értők szavalják el neked.
Ha szellemséged záloga:
Növekvő olvasók tábora.

Mielőtt megírnád versedet,
Mint rangos elődök, mesterek:
Mérd föl Olümposz magaslatát:
Lelkedet alázat hassa át.

Domahidi Klára grafikája

Gaál Ernő: Kossuth Lajos szelleme

Fenn a magyar égen, viharos éjszakán
Egy óriás szellem nyugtalanul bolyong.
Gyarló földi pára azt gondolná talán:
E szellem félőrült, vagy egészen bolond:

Nem bolond ő, holott nyugta soha nincsen.
Keresi... életében mit meg nem kaphatott,
– hiszen rabok voltunk még láncos bilincsen:
Az örökkön fénylő szabadságcsillagot.

Lassúdni látszik már a felbőszült vihar,
Termőre fordult az általa vetett mag.
Szabadságát ismét kivívta a magyar,
S hazánk Európa szívében kedvenc tag.

Fenn a magyar égen, holdfényes éjszakán
A briliáns szellem csillaggá változott.
S nem találsz senkit a féltve őrzött hazán
Ki ne imádná e kokárdás csillagot.

Székvács László: Az új Nemzeti, 2002

Hívogat a '48-as ifjak ünnepe,
Hívogat Pestre a Dunához, új parkjához,
A függöny-kapun át, s állok ott meglepve

Fellebbent a kőbe álmódott függöny,
Parkjukban a nemzet volt színészei fogadnak,
Nagy pillanataik íme szobraikban maradnak

Kikötve áll a színház, az új Nemzeti!
Százkilencven évnyi akarat, s vándorlás után,
Mostantól végleges helyén, a Dunánál

Épületét hajóra tette a képzelet,
Orral-homlokkal a Vár és Szent Gellért hegye felé,
Mutatva magát, ez hát a nemzeté!

Hajója orra a víz sodrában, de állja,
Úszik fel, fel, fel Budára,
Szaggatva a szelet, híva egységre a nemzetet

Felrobbantott elődje homlokzata egyben,
A múlt vízéből itt most félig felmerül,
Fáklyákat gyújtott, s az emlékművek közé vegyül

A Nemzeti fejdíszében szárnyak a széleken,
S három toll szára, pihéi a tetőn,
Talán ősi jegyek e képzelt táltos fejfedőn

Bent már ég a láz, a nyitás zavara,
Jöjjön hát mindenki e hazából,
Az örök emberi madáchi szavakra

Ez hát a Színház, a Nemzeti,
Legyen e naptól a miénk, a nemzeté
Legyen mindig mindenkié

Tamás István: Magyar vagyok

/versdal/

Kialudt mécsesek, elégetett gyertyák,
fényükbe temették Magyarország sorsát!
De én,

Magyar vagyok, Keresztény a Hazám!
Piros Fehér Zöldbe öltöztetett Anyám!
Gömör vármegyében szél ringatta bölcsöm,
a Sajó tiszta vize lesz majdan szemfedőm!

Kedvenc folyóm által, átölelem a földet,
megöntöm vizével az öregedő tölgyet.
Feltámasztom újra a Kárpát-medencét,
eltemetem mélyen a dekrétum emlékét.

Nemzetiszín zászlókat tűzdelek szerteszt,
hírül adva a nagyvilágnak a Magyarnép még él!
Csángók és Székelyek, éneklék majd velem,
Magyar vagyok! Magyar a Nemzetem!

Kialudt mécsesek, elégetett gyertyák.
Fényükbe temették Magyarország sorsát.
De én,

Magyar vagyok! Keresztény a hazám!
Piros fehér zöldbe öltöztetett Anyám!

Varga István: A szabadság költőjéhez

/1848-1849/

Lúdtoll serceg, tűzben jár.
Láng a teste, vérmadár.
Áll az úton névtelen.
Fehér szörny népeken.
Vad tobzódik borban, vérben,
Az igaz emberségen.

Áll az úton névtelen,
Zsarátnokkal kezében.
Lobot vet a parázs,
Otthont riaszt, kardot, kaszát.
Farkasok közt éles csőr
Vergődik, szárnya tör.

Győzni kell világoson-sötétben!
Ájult, vádolt szükségben.
Áll az úton névtelen,
Könnycseppek a szemben.
Európa tüze holt,
S ő csak várja, várja az árulót.

Őszi úton tócsa vér,
Szabadságot remél.
Áll az úton névtelen,
Hangja átzúg ezer éven:
Szava ősi falevél,
Útmutató fagyos szél.

Szikszai Ilka: Bor István Ivánhoz

/Búcsúvers/

Látod? Már hamvas kezeiddel húzod
ecsetvonásod odafönn az égieknek;
Gyönyörű művészeted megfestheted!
Óh, pedig közös munkánk szunnyad
asztal fiókjában, számítógép profiljában!
Elküldted „Száz arc” című grafikádat,
melyet aléltan csodálok kezed nyomában!
Száz arc néz szótlanul rám,
és mindegyik mást mond némán...
Tudom kik ők, hogyan élnek,
Beszédessé tette őket kezed.
Hát menj csak el! Távozz!
Ha Rád ennyit mért a sors! –
Mit tehetnék Érted, még mi, emberek?
Őrizzük barátságod, gyönyörű munkásságod,
Emberséged, jóságod, család-apaságod...
Itt, honunkban, és szerte a világban.
Égi angyalok fogadnak ezután,
Légy áldott, Bor István Iván!

Simon M. Veronika festménye

Kedves Olvasó!

Következő rendelési határidő: 2007. május 1.

Következő lapzártá: 2007. május 15.

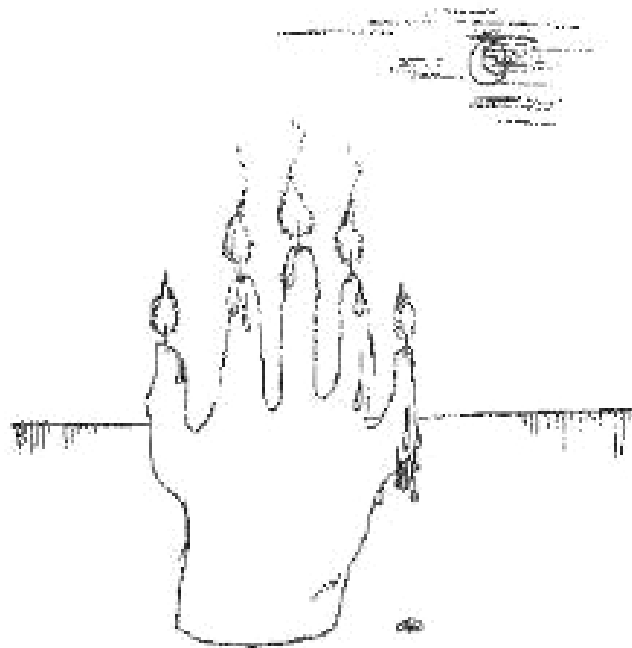
Emlékeztető!

– A *Lázadó dalnok* című antológiánk legvégső (!) bekerülési határideje: **2007. augusztus 1.**

– A *Lázadó dalnok* című pályázatunk legvégső (!) beadási határideje: **2007. június 1.**

– 2007. március 8-án, április 12-én és május 10-én alkotóműhelyt tartunk Miskolcon, a Művészetek Háza Kávézójában 15 órától.

Programjainkra mindenkit sok szeretettel várunk!

Bor István Iván grafikája

Somossy Katalin: Ajt

/Simon M. Veronika képéhez/

A koromfekete éj bársonya
feszül a képen,
egy fénysugár sem látszik,
mégis ott van – a képen kívül,
megvilágítva körvonalát
egy magába hajló
kecses női testnek.
Arcát nem látom,
csak sejtem,
teste is csak kontúr,
a fekete, a homály az úr,
törékeny kezét szemérmatosan
összefogva takarja –
s tárja
ki mégis magát
a koromfekete éj bársonyában.

Hír-telen

Hírlevél az alkotóművészetek szerelmeseinek

Kiadja a Magyar Alkotók Internetes Társulása
Közhasznú Egyesület

Felelős kiadó: Szabó Sándor, a MAIT elnöke

Főszerkesztő: Szabó Zsolt

Szerkesztők: Édes Richárd, Szabó Sándor és
Varga István

Szerkesztőség: 3516. Miskolc, Pf.: 4.

Honlap: <http://mait.ini.hu>

E-mail: mait@freemail.hu